

Anbringender og væsentligste argumenter

Til støtte for appellen har Lidl Stiftung & Co. KG anført tre anbringender.

- 1) Tilsidesættelse af artikel 42, stk. 2 og 3, i forordning nr. 207/2009 ⁽¹⁾ og af regel 22, stk. 3 og 4, i forordning nr. 2868/95 ⁽²⁾, sammenholdt med artikel 15, stk. 1, i forordning nr. 207/2009, idet Retten fejlforklavede kravene til bevis for reel brug af varemærket, der blev påberåbt til støtte for indsigelsen, i den forstand, hvori dette udtryk er anvendt i disse bestemmelser.
- 2) Tilsidesættelse af artikel 15, stk. 1, litra a), sammenholdt med artikel 42, stk. 2 og 3, i forordning nr. 207/2009, idet Retten fejlforklavede kravene for at antage, at brugen af varemærket, der blev påberåbt til støtte for indsigelsen, i en anden form end den registrerede form udgør reel brug i den forstand, hvori dette udtryk er anvendt i artikel 15, stk. 1, i forordning nr. 207/2009.
- 3) Tilsidesættelse af artikel 8, stk. 1, litra b), i forordning nr. 207/2009, idet Retten fejlforklavede kravene til vurderingen af risikoen for forveksling.

Hovedargumenterne kan opsummeres som følger:

Med hensyn til det første anbringende begik Retten en retlig fejl, idet den fastslog, at appelkammeret rigtigt havde fundet, at tre udaterede fotografier sammen med nogle fakturaer var konkrete og objektive omstændigheder, der var tilstrækkelige til at godtgøre reel brug af varemærket, der blev påberåbt til støtte for indsigelsen, navnlig for så vidt angår arten af brug.

Med hensyn til det andet anbringende undlod Retten at tage hensyn til den ekstraordinære karakter ved artikel 15, stk. 1, litra a), i forordning nr. 207/2009, som af hensyn til retssikkerheden og forudsigeligheden kræver en streng og snæver fortolkning og en vurdering af alle varemærkets bestanddele i dets registrerede form. Retten begik således en retlig fejl, da den bekræftede appelkammerets konklusion om at den anvendte form af varemærket havde udgjort reel brug, da den ikke ændrede særpræget ved varemærket, der blev påberåbt til støtte for indsigelsen, i dets registrerede form, eftersom appelkammeret ikke tog hensyn til alle bestanddele i varemærket, der blev påberåbt til støtte for indsigelsen.

Med hensyn til det tredje anbringende fejlforklavede Retten artikel 8, stk. 1, litra b), i forordning nr. 207/2009, eftersom den i forbindelse med vurderingen af appelkammerets konklusioner vedrørende tegnenes lighed og risikoen for forveksling ikke på passende måde tog hensyn til for det første, at den relevante kundekreds' grad af opmærksomhed i den omhandlede sag er ret høj, for det andet, at gennemsnitsforbrugeren normalt opfatter et varemærke som en helhed og ikke analyserer dets forskellige detaljer, og for det tredje, at det kun er i det tilfælde, hvor alle andre bestanddele af varemærket ubetydelige, at vurderingen af tegns lighed kan foretages udelukkende på grundlag af den dominerende bestanddel. Hvis der var blevet taget hensyn til disse aspekter på korrekt måde, ville det ikke have kunnet konkluderes, at der var risiko for forveksling.

Eftersom den appellerede dom således ikke er i overensstemmelse med bestemmelserne i forordning nr. 207/2009, har Lidl Stiftung & Co. KG nedlagt påstand om, at den ophæves.

⁽¹⁾ Rådets forordning (EF) nr. 207/2009 af 26.2.2009 om EF-varemærker, EUT L 78, s. 1.

⁽²⁾ Kommissionens forordning (EF) nr. 2868/95 af 13.12.1995 om gennemførelsesbestemmelser til Rådets forordning (EF) nr. 40/94 om EF-varemærker, EFT L 303, s. 1.

**Anmodning om præjudiciel afgørelse indgivet af Audiencia Nacional (Spanien) den 2. juni 2014 —
Federación de Servicios Privados del sindicato Comisiones Obreras (CC.OO.) mod Tyco Integrated
Security, S.L. og Tyco Integrated Fire & Security Corporation Servicios, S.A.**

(Sag C-266/14)

(2014/C 282/25)

Processprog: spansk

Den forelæggende ret

Audiencia Nacional — Sala de lo Social

Parter i hovedsagen

Sagsøger: Federación de Servicios Privados del sindicato Comisiones Obreras (CC.OO.)

Sagsøgte: Tyco Integrated Security, S.L. og Tyco Integrated Fire & Security Corporation Servicios, S.A.

Præjudicielt spørgsmål

Skal artikel 2 i direktiv 2003/88/EF⁽¹⁾ fortolkes således, at den tid, som en arbejdstager, der ikke har noget fast arbejdssted, men hver dag skal begive sig fra sit hjem til en af virksomhedens kunder, som er forskellig hver dag, og tage hjem til sig selv fra en anden kunde, som også er forskellig (ifølge en rejserute eller en liste, som virksomheden fremsender til ham dagen i forvejen), inden for grænserne af en mere eller mindre stor geografisk zone på de betingelser, der er nævnt i tvisten i hovedsagen, bruger på transport ved arbejdsdagens begyndelse og afslutning, skal anses for »arbejdstid« som omhandlet i den definition, der gives heraf i direktivets artikel 2, eller skal den derimod anses for en »hvileperiode«?

⁽¹⁾ Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2003/88/EF af 4.11.2003 om visse aspekter i forbindelse med tilrettelæggelse af arbejdstiden (EUT L 299, s. 9).

Appel iværksat den 30. maj 2014 af Buzzi Unicem SpA til prøvelse af dom afsagt af Retten (Syvende Afdeling) den 14. marts 2014 i sag T-297/11, Buzzi Unicem SpA mod Europa-Kommissionen

(Sag C-267/14 P)

(2014/C 282/26)

Processprog: italiensk

Parter

Appellant: Buzzi Unicem SpA (ved avvocati C. Osti, A. Prastaro og A. Sodano)

Den anden part i appelsagen: Europa-Kommissionen

Appellanten har nedlagt følgende påstande

Den appellerede dom ophæves helt eller delvist, hvorefter:

- Den anfægtede afgørelse annulleres i sin helhed som følge af en manglende eller utilstrækkelig begrundelse og deraf følgende tilsidesættelse af selskabets ret til forsvar samt princippet om god forvaltningsskik.
- Den anfægtede afgørelse annulleres i sin helhed som følge af en magtoverskridelse og magtfordrejning med deraf følgende -vending af bevisbyrden.
- Den anfægtede afgørelse annulleres helt eller delvist som følge af en overskridelse af de beføjelser, som Kommissionen er tildelt i henhold til artikel 18, tilsidesættelse af proportionalitetsprincippet og princippet om god forvaltningsskik, manglende forudgående kontradiktion i strid med Kommissionens *Best Practices*.
- Den appellerede dom ophæves, for så vidt som Buzzi Unicem blev pålagt at betale sagens omkostninger i første instans.
- Kommissionen tilpligtes at betale sagsomkostninger vedrørende nærværende sag samt vedrørende sag T-297/11.

Anbringender og væsentligste argumenter

A. Første anbringende — retlig fejl, manglende eller utilstrækkelig begrundelse vedrørende argumenterne om tilsidesættelse af retten til forsvar og princippet om god forvaltningsskik.

Med det første anbringende har Buzzi Unicem gjort gældende, at den appellerede dom er behæftet med en retlig fejl og med en manglende eller utilstrækkelig begrundelse, for så vidt som det konkluderes, at den generelle henvisning til påståede tilsidesættelser i iværksættelsesakten udgør en tilstrækkelig begrundelse for begæringen om oplysninger som omhandlet i artikel 18, stk. 3, hvorved »mindstekravet til klarhed«, som kræves i henhold til denne bestemmelse, integreres hvad angår begæringens genstand og formål.